

Добро дошли у (некада) земљу кошарке!

Слоган у време када је настајао у великој мери одговарао је истини. Освануо је на билбордима, рекламама, граничним прелазима пред Европско првенство 2005. године.

Од тада заслужио је ону релативизацију у загради јер сада више нисмо светски прваци у кошарци већ у тенису, сваке године не доносе нам медаље кошаркаши већ ватерполисти, у кућу славних не улазе кошаркаши већ одбојкаши... Да ли то значи да је овај национални спорт свесно гурнут у запећак ,да га је прегазило време модернизације ,великих промена како у вези са игром, тако и ван ње, да ли је слоган уопште тачан или је од њега остало само сећање и носталгија?

Мој одговор је НЕ, али...

Као и у све поре друштва, тамо где се не зна граница између спорта, државе и политике, тако је и очекивано да је и овај бисер дошао на ред политике, државе, личне употребе или злоупотребе. Резултати ће показати.

Постављање Драган Ђиласа на место првог човека Кошаркашког савеза Србије говори да је држава (читај Демократска странка) одлучила да ревитализује ово национално благо стављајући политичара првог ешалона на такву врућу столицу. Иако је ово

устоличење било и најављивано, мора се рећи да је такав потез градоначелника Београда изузетно храбар, али и уједно ризикант.

Није неуобичајено да се политика директно или индиректно мешала у кошрку и пресудно одређивала њену судбину, како у бившој Југославији, тако и у „државама наследницама“.

СФРЈ је била европска кошаркашка велесила, клупска и репрезентативна. Последња деценија њеног постојања то у потпуности потврђује.

Један значајан политичко-кошаркашки скандал који памтимо из тог времена (осим одласка Дражена Петровића из Цибоне у Реал без напуњених 28. година и одлазак Дивца у ЛА Лејкерсе) био је бацање хрватске заставе у Аргентини.

Распад државе донео је за неке вечно питање: шта би било да су се Дрим тим и репрезентација СФРЈ састали у Барселони 1992.

Распад државе донео је за неке вечно питање: шта би било да су се Дрим тим и репрезентација СФРЈ састали у Барселони 1992.

И данас југо-носталгичари сматрају да би утакмица била барем неизвесна јер имена Дивца, Кукоча, Рађе, Паспаља и даље одзвањају као непревазиђене спортске величине.

Како се рат ближио крају, како су границе између до јуче братских народа добијале међународни карактер и како је била свима тако омиљена играчка на овим просторима-оружје, исто је замењено нечим по чему нас многи памте, са чим смо много бољи и убојитији – кошаркашком лоптом.

Она је уместо пуцања донела препуцавање.

Расподела државних предузећа, амбасада, злата, девезних резерви није имала такву медијску пажњу као „баскет сукцесија“.

Ко је прави наследник свих оних медаља и трофеја које су генерације освајале док су сви углас гордо певали „Хеј,Словени“?

Грозничаво се те 1995. године чекао окршај југословенске и хрватске репрезентације у Атини, први после крвавог рата. Утакмица која је требала да буде свођење или наплаћивање рачуна.

Знали су људи из Јадранске лиге како треба обезглавити овај српски драгуљ. Искористили су заслепљени евро-ентузијазам демократа који су преузели КК Црвена звезда и уз „повољну финансијску конструкцију“ ампутирали овог великана из домаћег такмичења

Стицајем чудних околности до тога није дошло, али сав политички набој који је пратио све у вези са овим несуђеним финалом био је испољен демонстративним одласком хрватских репрезентативаца са постоља што је забележено на међународним такмичењима.

Победа над Литванијом и Салетових 41 поен су део историје.

Оба ова више емотивна него спортска питања, окршај ЈУГ-УСА и ЈУГ-ЦРО, као национална спортска фрустрација због свега што се претходно догађало, добили су закаснеле одговоре.

Финале у Атланти 1996. било је ствар рутине за Дрим тим III и сем сликања са Мухамедом Алијем и радовања због сребрне медаље тај сусрет је био оно што је и требало да буде – празник спорта и част да учествујемо у таквом затварању Олимпијских игара.

Хрвати су сменом генерације убили драж у мечу у Шпанији 1997. тако да је сусрет, сем легендарне Салетове тројке у последњој секунди, био лишен политичких тензија и карактера некакве националне освете.

Унутрашња политика такође је постављала кошаркашке оквире.

Велики повратак наше репрезентације после санкција био је под вођством Небојше Човића председника КСЈ. Ко је јачи, ко кога поставља, смењује и контролише показано је када је бивши први београдски социјалиста пао у немилост Слободана Милошевића у време велике изборне крађе 96–97. и експресно смењен са тог места како не би себи преписао још једну, очекивану златну медаљу са Европског првенства 1997.

Тренирање строгоће поновиће се три године касније са рашомонијадом око кандидатуре Владе Дивца за члана Међународног Олимпијског Комитета. По чаршији је кружила прича да је кандидатуру лично стопирала супруга председника СРЈ-Мира Марковић.

Почетак 21. века Србији није донео само демократске промене, укидање санкција, евро-интеграције већ и мутанта у виду Јадранске лиге.

Створена на бази провидне носталгије и привидне политике помирења, а у суштини преузимања примата над националним Савезима и куповање лиценце за учешће у европским клупским такмичењима. Искоришћен је период када је дошло до краха ФИБЕ одласком њеног доајена Борислава Станковића да би на тим рушевинама настала бледа имитација европске НБА лиге под именом УЛЕБ где је окупљен крем најбогатијих клубова који без обзира на национални предзнак, на однос према сопственом шампионату има место у лиги у коју се, за привилеговане, улази на основу договора и пара а не спортског успеха.

Политика у обручу

Пише: Александар Дикић
среда, 11 мај 2011 07:06

